

**EL LLIBRE
DE LA SETMANA**

Una foguera amb molta vanitat i poca llenya

PERFIL

VUIT ANYS DESPRÉS DE 'JO SÓC CHARLOTTE SIMMONS', TOM WOLFE PUBLICA NOVA NOVEL·LA. L'AUTOR NORD-AMERICÀ, DE 82 ANYS, ÉS UN DELS GRANS NOMS DEL NOU PERIODISME I ES VA CONVERTIR EN 'BESTSELLER' AMB 'LA FOGUERA DE LES VANITATS'

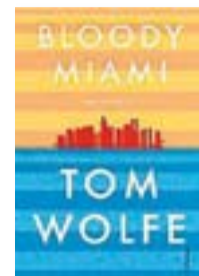
DAMIA ALOU

de les figures culturals més significatives dels 60, va debutar en el món de la ficció el 1987 amb *La foguera de les vanitats*: volia fer una reivindicació de la novel·la tradicional enfront de l'experimentalisme ja sense sortida que havia castigat la narrativa americana en els últims vint anys. Wolfe parlava de Dickens com a referent, i per prendre-li el pols a l'eufòria dels 80 utilitzava Sherman McCoy, un tauró de Wall Street que de sobte s'enfrontava al mirall deforme del fracàs i la caiguda. Wolfe va trigar onze anys a publicar la segona novel·la, i encara la va fer més gruixuda, amb més personatges i

Tom Wolfe, després de practicar durant molts anys el que ell va anomenar *nou periodisme* i convertir-se en una

més complexa, farcida de capítols realment extraordinaris i situacions francament hilarants. Després de *Jo sóc Charlotte Simmons*, a la qual val més dedicar un discret silenci, Wolfe torna a la càrrega amb *Bloody Miami*, que és com s'ha traduït en català, castellà i francès *Back to blood*, una novel·la ambientada a Miami, tan llarga com les anteriors, potser amb no tants personatges, però plena d'onomatopeies i de l'estil abassegador i torrencial que és marca de la casa de l'autor.

Aquí tot gira al voltant de Nestor Camacho, un policia cubà musculós. Com sempre en Wolfe, tot comença amb una anècdota sense aparent importància. Camacho salva un immigrant il·legal que ha pujat al pal major d'una embarcació intentant colar-se als Estats Units, amb una autèntica proesa atlètica. Però com ja us podeu imaginar, no és gratitud el que obté Camacho, perquè com que el cubà ha estat detingut abans que trepitges terra, ara no té dret a rebre asil, i serà deportat. A més de l'odi del frustrat immigrant, Camacho veurà també com la seva pròpia família el titlla de traïdor. Però no serà aquest el més petit del mal. Una mica més endavant veurem com l'espantant Magdalena, fins fa poc la seva xicota, l'abandona per anar-se'n amb el seu cap: és infermera d'un metge especialitzat en addictes a la pornografia, tan addicte, descobrirà Magdalena, com els seus pacients. Per oblidar el metge acabarà en braços de Koroliiov, un rus que ha donat una importantíssima col·lecció d'obres d'art modern a la ciutat, fins al punt que ara és el Museu d'Art Modern Koroliiov, un acte molt generós, tot i que les obres siguin falses. I també ens trobarem amb una família haitiana, el fill del qual coqueteja amb una banda juve-

BLOODY MIAMI
TOM WOLFE
COLUMNA/
ANAGRAMA
TRAD. MARINA ESPASA
750 PÀG. / 24,90€

nil mentre la seva germana és el pròxim projecte romàntic de Nestor, que al mateix temps ha conegut un periodista que es diu John Smith, que vol destapar l'escàndol dels quadres falsos del Koroliiov. I Nestor també es veu embolicat en una detenció en què ell i un altre policia (també cubà) profereixen greus insults racistes contra uns traficants de crac.

Com sempre passa amb Wolfe, les trames s'emboquen i anem d'un lloc a l'altre en la muntanya russa d'una incontinència logorrea. Els seus dards enverinats (ara ja una mica aigualits) apunten contra l'art modern ("imaginació sense tècnica", diu citant Tom Stoppard), l'obsessió pornogràfica actual, els *reality shows*, la impunitat amb què es mou la màfia russa, la correcció política, la divisió ètnica de les ciutats, el món de riquesa i luxe construït paral·lelament al "terrenal", on regeixen unes altres regles i pocs hi tenen accés. Per desgràcia, el resultat narratiu no és gaire afortunat. A la novel·la li sobren moltes pàgines, i si en els dos primers llibres de ficció hi ha mitja dotzena de personatges que es queden en la memòria, tots els de *Bloody Miami* són d'electroencefalograma pla: mai tenim la sensació de conèixer Nestor, i Magdalena acaba sent una mena de nimfòmana a contracor. Els polis són durs, els joves estúpids i els periodistes uns aprofitats, i Wolfe aposta més pel desesperançat (i fals) realisme flaubertià, on tothom s'igualava en la mesquinesa i l'estultícia. A la novel·la li falta tensió, i el desenllaç és precipitat, pobre i sense imaginació, com si se li haguessin acabat les piles abans d'hora. No tots els lectors tindran la paciència i dedicació de la traductora Marina Espasa, que tan bé se n'ha sortit. ♦♦

A 'BLOODY MIAMI' ELS PERSONATGES DE TOM WOLFE SÓN D'ENCEFALOGRAMA PLA. A MÉS, A LA NOVEL·LA LI FALTA TENSÍO, I EL DESENLLAÇ ÉS PRECIPITAT, POBRE I SENSE IMAGINACIÓ

S. STAPLETON / REUTERS

EL SECRET DE...

Sergi Pàmies

Quedo amb Sergi Pàmies al nostre barri per fer un cafè. Arribo vint minuts tard. M'agafa el cangueli. Com a ell la nit que va sopar amb Paul Auster. Estic nerviós perquè arribo tard i si llegiu el seu darrer recull de relats, *Cançons d'amor i de pluja* (Quaderns Crema), tindreu la sensació que és maniàtic de mena. I ho és, però no tant com ho pot semblar al llibre. També perquè Pàmies és un dels meus autors i cronistes de capçalera. Contra el que alguns poden pensar, és proper, em tracta amb amabilitat malgrat el retard i m'explica

més coses del que jo esperava, tenint en compte que arribo tard i que l'emprenyo per explicar secrets que ell per correu no sabia trobar.

Pàmies m'espera escoltant alguna cosa amb els auriculars. Ha demanat una aigua i una infusió. Pregunta pel sopar amb Auster, el relat que possiblement provoca més angoixa del llibre: ho passes malament, com ell ho va passar aquella nit del 1994 a casa de l'autor nord-americà. Pàmies estava molt nerviós; al llibre ho exagera, però hi ha una gran part de veritat. El sopar era a Nova York, una reunió de fei-

na de la seva dona, editora a Espanya de Siri Hustvedt, escriptora i dona d'Auster. Pàmies va estar tens i mut durant la vetllada, perquè admira Auster però sobretot perquè patia per l'hora de tornar, de nit i a Nova York. Aleshores era un neuròtic de la seguretat: arreu hi veia amenaces. Quan agafava un taxi, sempre apuntava el número de matrícula, i feia que els amics li truquessin després a casa per garantir que no li havia passat res.

Pàmies diu que, fent psicologia d'anar per casa, arriba a la conclusió que aquesta por sistèmica la cau-

CRISTIAN SEGURA

DEDICA UN DELS CONTES DEL NOU LLIBRE A RECORDAR LA SEVA NEUROSÍ PER LA SEGURETAT

sava el trauma d'experimentar de petit la vida a la clandestinitat amb els pares, referents del PSUC. Tot va canviar quan van néixer els seus fills i la por passa a ser patida amb els nens. El relat del pare que espera neguitós la filla a la porta de la discoteca s'inspira en les seves vivències. Fins a aquest llibre, Pàmies havia evitat referir-se literàriament a les seves experiències personals, però va canviar de parer després de llegir *Diari d'hivern*: "Vaig pensar que si Auster parlava amb tanta naturalitat de la seva vida personal, per què no podia fer-ho jo?" ♦♦